

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14C/15/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117210636
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117210636.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Eduardom Valenčinom v právnej veci žalobcu: K. Z., J. XX.XX.XXXX, G. O. XX, XXX XX K.Š., právne zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát, Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovaným: v 1. rade Q. M., V. H., J. XX.XX.XXXX, G. K. N. X, XXX XX K., v 2. rade D. Ď., V. H., J. XX.XX.XXXX, G. K. N. X, XXX XX K., v 3. rade S. I. H., J. XX.XX.XXXX, G. K., K. N. X, XXX XX K., v 4. rade S. L. H., V. K., J. XX.XX.XXXX, G. K. N. X, XXX XX K., v 5. rade S. X., J. XX.XX.XXXX, G. K., K. N. X, XXX XX K., všetci právne zastúpení: PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r.o., Prešov, Masarykova 13, IČO: 36 492 086, v konaní o určenie, že nehnuteľnosť nie je zaťažená vecným bremenom, takto

rozhodol:

I. návrh na prerušenie konania **z a m i e t a**,

II. žalobu **z a m i e t a**,

III. **p r i z n á v a** žalovaným v 1. až 5. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Žalobou súdu podanou dňa 18.04.2017 navrhol žalobca, aby súd určil, že nehnuteľnosť parc. H.-U. Č.. XXXX - L. K. M. J. Q. I. XXX m2, zapísaná na LV č. XXXXX, katastrálne územie K., nie je zaťažená vecným bremenom v zmysle § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

Žalobca zároveň navrhol, aby súd prerušil predmetné konanie v zmysle článku 144 ods. 2 Ústavy a predložil Ústavnému súdu SR návrh na začatie konanie návrh o súlade ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov s článkom 20 ods. 4 Ústavy SR, keďže žalobca má za to, že táto zákonná norma, na základe ktorej bolo zriadené zákonné vecné bremeno je v rozpore s Ústavou.

V rámci odôvodnenia žaloby, žalobca poukázal na to, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti evidovaných na LV č. XXXXX, H. Ú. K., okrem iného aj pozemku parc. č. H.-U. Č.. XXXX - L. K. M. J. Q. I. XXX m2, pričom na tomto pozemku sa nachádza bytový dom, súpisné číslo XXXX zapísaný na LV č. XXXX, H. Ú. K., ktorého spoluvlastníkmi sú žalovaní. Žalobca citoval ustanovenie § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. a poukázal na to, že keďže vlastníkom bytového domu nebol vlastníkom pozemku pod bytovým domom, nájomcovia pri prevode vlastníctva družstevných bytov nadobudli vlastnícke právo k jednotlivým bytom, ale nenadobudli spolu s tým vlastnícke právo k pozemku, na ktorom je bytový dom postavený, pričom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia vzniklo v ich prospech zákonné vecné bremeno k pozemku, na ktorom je bytový dom postavený, ktoré obmedzuje vlastnícke práva žalobcu, ako vlastníka pozemku. Žalobca ďalej poukázal na to, že citovaný zákon neurčuje výšku náhrady za

zákonem zriadené vecné bremeno, neurčuje spôsob vysporiadania za zriadenie vecného bremena, ani neurčuje žiadne administratívne konanie, na základe ktorého by došlo k zriadeniu predmetného vecného bremena. Žalobca uviedol, že pozemky nadobudol v roku 2007 a pri ich nadobúdaní nevedel, že je na nich zriadené zákonné vecné bremeno, nakoľko zákonné vecné bremeno na pozemku ako ľarcha nebolo zapísané v katastri nehnuteľnosti, pričom z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že k pozemku vzniká právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľnosti. Žalobca namieta, že zriadené vecné bremeno podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je v rozpore s právami žalobcu, ktorému zaručuje článok 1 Protokolu č. 1 Dohovoru, článok 6 ods. 1 Dohovoru, článok 13 Dohovoru, článok 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a článok 20 ods. 4 Ústavy SR, z ktorého vyplýva, že „vyvlastnenie, alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.“ Žalobca poukázal na to, že k vzniku vecného bremena došlo priamo zákonom, bez akéhokoľvek administratívneho konania, v rámci ktorého by vlastníci pozemku, na ktorom sa zriaďuje vecné bremeno, mohli vystupovať ako účastníci konania a obhajovať tak základné ľudské práva a slobody. Zo žaloby taktiež vyplýva, že podľa žalobcu nútené obmedzenie vlastníckeho práva priamo zákonom Ústava SR neumožňuje, a to samo o sebe bez ďalšieho zakladá nesúlad ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. s Ústavou SR. Zo žaloby ďalej vyplýva, že aplikáciou § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. nedošlo k oficiálnemu vyvlastneniu, t.j. prevodu vlastníctva, ale opatrenia prijaté štátom zasiahli do majetkových práv žalobcu tak, že vlastnícke práva žalobcu sa stali v takej miere nevyužiteľné, že podľa žalobcu sa musia považovať za vyvlastnené.

V rámci žaloby žalobca viacnásobne poukázal na to, že právny poriadok SR nestanovuje žiaden režim náhrad, ktoré by mali byť poskytované za nútené obmedzenie vlastníckeho práva v zmysle § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. Slovenská republika neusporiadať vzťahy v súlade s verejným záujmom, naopak dobromyseľných občanov, ktorí sú vlastníckymi pozemkov, taktiež občanov, ktorí sa stali na základe aplikácie zákona č. 182/1993 Z.z. vlastníckymi bytov v bytových domoch, vystavila právnej neistote, nakoľko v rozpore so základnými demokratickými princípmi zriadila nezákonný inštitút, ktorým nielenže obmedzila práva vlastníkov bytov, ale všetky povinnosti a záväzky, ktoré z toho do budúcnosti plynú, budú znášať vlastníci bytov na ochranu, ktorých mal byť celý zákon zriadený. Slovenská republika sa teda zbavila zodpovednosti na úkor svojich občanov, vydávajúc takýto postup za uplatňovanie verejného záujmu.

Podľa žalobcu si skutočnosť, že citovaný zákon nie je v súlade s Ústavou SR uvedomil aj Krajský súd v Prešove a Okresný súd Pezinok, ktoré podali na Ústavný súd návrh na začatie konania a v súlade s právnymi predpismi s Ústavou SR, pričom návrh Krajského súdu v Prešove bol odmietnutý a návrh Okresného súdu Pezinok bol odmietnutý ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

2. Žalovaná v 1. rade v rámci písomných vyjadrení k žalobe poukázala na to, že žalobca opakovane vo viacerých častiach žaloby podanej na všeobecný súd, právne argumentuje dôvodnosťou jeho žaloby a ním uplatneného určovacieho nároku tým, že namieta postup zákonodarcu spočívajúci v svojvôli a v porušovaní základných ústavných princípov Slovenskou republikou a v nezákonnosti zaťaženia pozemku zákonom o vlastníctve bytov (§ 23 ods. 5 citovaného zákona), no za žalovanú označil ju, pričom ona samozrejme nie je zákonodarkyňou, a teda osobou, voči ktorej by tento spor viesť žalobou mal a mohol. Žalobca v žalobe dokonca navrhuje prerušiť konanie, čo samo osebe v danom prípade preukazuje nedôvodnosť jeho žaloby o určovacom nároku. Žalovaná v 1. rade taktiež poukázala na to, že na to, že Ústavný súd SR opakovane rozhodoval o tejto právnej otázke a nikdy v žiadnom rozhodnutí nevyhodnotil nesúlad ustanovenia § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov s článkom 20 ods. 4 Ústavy SR. V tomto ohľade odkázal na bod 16 odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 14/2016, z ktorého vyplýva, že „podľa Ústavného súdu je napadnuté ustanovenie zákona o vlastníctve bytov bez významu aj vzhľadom na úpravu problematiky vecných bremien v Občianskom zákonníku § 151n a nasl.), takže rovnaká situácia by bola aj v prípade, ak by namietané ustanovenie v zákone o vlastníctve bytov chýbalo (PL. ÚS 12/2012)“. Navyše určovacou žalobu možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, alebo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, čo daný určovací petít žaloby s poukazom na dôvody žaloby žalobcu iste nenapĺňa. Žalovaná ďalej poukázala na to, že predmetom konania by malo byť posúdenie a rozhodnutie rozsudkom o tom, že platnú právnu normu - zákon Národnej rady SR - zákonodarcu, všeobecný súd pre daný prípad konkrétnej nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, na základe tejto konkrétnej žaloby nebude rešpektovať, ak určí to, čoho sa žalobca domáha. Ďalej žalovaná poukázala na to, že skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty

Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú. Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhla žalovaná v 1. rade žalobu zamietnuť.

3. Žalovaná v 2. rade v rámci písomného vyjadrenia k žalobe poukázala na to, že súd by mal v prvom rade vyhodnotiť, či je pasívne legitimovaná v tomto spore, keďže nie je individuálnym nositeľom hmotnoprávnej „povinnosti“, o ktorej sa na základe žaloby žalobcu v spore jedná, pretože ním môže byť v danom prípade ten, kto žalobcu zaťažil (aj keď okrem iných vlastníkov, aj v prospech žalovanej v 2. rade), a teda len zákonodarca, prípadne štát. Z vyjadrenia žalovanej v 2. rade taktiež vyplýva, že určovacou žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, alebo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, čo daný určovací petit žaloby s poukazom na dôvody žaloby žalobcu iste nenapĺňa. Zákonodarca danou osobitnou právnou normou právne vzťahy rieši zjavne dočasne (ust. § 18a ods. 1, 2 a 3 zákona o vlastníctve bytov) a nejde o tzv. definitívne riešenie. Táto zjavná dočasnosť nakoniec vyplýva aj zo všeobecnej právnej úpravy, ak by nešlo o byty v bytovom dome, a to z ust. § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého, súd môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby aj inak. Dané usporiadanie zatiaľ nebolo zrealizované zjavne len z dôvodu výslovného nezájmu a nesúhlasu žalobcu s takýmto konečným riešením usporiadania vzájomných právnych vzťahov, čo je preukázateľné zo súdnych spisov týkajúcich sa predchádzajúcich, dnes už právoplatne rozhodnutých sporov totožných strán sporu. Žalobca v žalobe neosvedčil dôvodnosť požadovaného určenia, čo je nevyhnutnou náležitosťou určovacej žaloby. Navyše žalobca nie je zaťažený vecným bremenom ako to v petite žaloby uviedol a ako sa takého súdneho určenia domáha, ale zákonodarca zákonom v roku 1993 zriadil právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Rozsudok, resp. jeho výrok v takomto znení, ako sa to domáha žalobca v tejto žalobe, by bol nevykonateľný, a to nielen z tohto dôvodu, ale aj s poukazom na súvisiace ustanovenia zákona o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam. Žalovaná navrhla zamietnuť samotnú žalobu, ako aj návrh na prerušenie konania, ktorý považuje za nedôvodný, keďže súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti disponuje informáciou o tom, že Ústavný súd SR opakovane od roku 1993 rozhodoval o tejto otázke a nikdy žiadne rozhodnutie nevyhodnotil nesúlady ustanovenia § 23 ods. 5 Zákona o vlastníctve bytov s článkom 20 ods. 4 Ústavy SR.

4. Z vyjadrenia žalovaných v 3. a 4. rade okrem iného vyplýva, že určovacou žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, alebo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, čo daný určovací petit žaloby s poukazom na dôvody žaloby žalobcu iste nenapĺňa. Žalobca v žalobe nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Žalobca v žalobe tvrdí neexistenciu zákonom daného práva, práva vyplývajúceho zo zákona o vlastníctve bytov. Prípadný vyhovujúci rozsudok však nemôže mať konštitutívny, ale mal by jednoznačne deklaratórny účinok. Určovací rozsudok navyše nie je prípadným exekučným titulom. Problematikou iste následne požadovanej finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva sa už tunajší súd predsa zaoberal a právoplatne ju opakovane na základe žalôb žalobu vyriešil rozsudkom. K tejto, pre toto konanie „rozhodujúcej“ časti veci, preukázaniu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, sa v žalobe dokonca ani čo len vetou žalobca nevyjadril, a teda neuviedol nijaké prípadné dôvody na preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Žalobca je však povinný už v žalobe uviesť skutkové tvrdenia o tom, že naliehavý právny záujem je daný. Dôsledkom nepreukázania naliehavého právneho záujmu v tomto type konania je bez ďalšieho zamietnutie žaloby. Žalovaní zároveň uviedli, že ak žalobca prípadne „naliehavý právny záujem na požadovanom určení“ teda určení, že nehnuteľnosť parcela KN-C č. 1507 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 215 m², zapísaná na LV č. 13522, katastrálne územie Prešov, nie je zaťažená vecným bremenom v zmysle ust. § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z., o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, odvíja od úvahy ústavného súdu uvedenej v žalobe na strane 14 hore, tak podľa petitu tejto žaloby nejde o rozhodovanie o zriadení vecného bremena alebo o prieskum zákonnosti správneho rozhodnutia o jeho zriadení. V danom prípade nejde ani o právny záujem na požadovanom určení týkajúcom sa neexistencie práva vyplývajúceho z osobitného predpisu, či o určovaciu žalobu, ktorou sa má dosiahnuť zhoda zápisu vo verejnom registri. Nejde podľa obsahu žaloby a najmä podľa petitu žaloby, ani o určenie právnej skutočnosti, kde by to prípadne vyplývalo z osobitného predpisu.

5. Z vyjadrenia žalovaného v 5. rade, okrem iného vyplýva, že v období transformujúcej sa ekonomiky uložil zákonodarca, prípadne Slovenská republika - štát, vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa pod bytovými domami zákonom povinnosť strpieť právo zodpovedajúce vecnému bremenu, teda uvedené

nezrealizoval napr. žalovaný v 5. rade ako vlastník bytu v bytovom dome, pod ktorým sa nachádza pozemok žalobcu. Žalovaný v 5. rade ďalej poukázal na to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pričom je povinný už v žalobe uviesť skutkové tvrdenia o tom, že naliehavý právny záujem je daný. Žalobca v žalobe tvrdí neexistenciu zákonom daného práva, no toho práva, ktoré vyplýva zo zákona o vlastníctve bytov. Prípadny vyhovujúci rozsudok podľa platnej právnej úpravy však nemôže mať konštitutívny, ale jednoznačne deklaratórny účinok. Všeobecný súd podľa platnej právnej úpravy nemôže deklarovať neexistenciu práva vyplývajúceho z platného zákona Národnej rady SR, keďže takúto právomoc nemá zákonom zverenú. Ďalej poukázal na to, že žalobca sa v žalobe ani len jednou vetou nevyjadril k preukázaniu naliehavého právneho záujmu, a teda neuviedol nijaké prípadné dôvody preukázania naliehavého právneho záujmu.

6. Žalobca v rámci písomného vyjadrenia z dňa 14.07.2017 poukázal na to, že pokiaľ sa domáha určenia, že pozemok nie je zaťažený vecným bremenom, tak sa domáha uvedenia do súladu faktického stavu so stavom právnym a pokiaľ výsledok určenia môže byť výrok súdu, na základe ktorého sa vykoná zmena v katastri nehnuteľnosti, naliehavý právny záujem je daný.

7. Z vyjadrenia žalovanej v 1. rade zo dňa 31.07.2017 okrem iného vyplýva, že pokiaľ sa žalobca vyjadril, že sa domáha zosúladenia faktického stavu so stavom právnym, tak sa domáha toho, čo je už dnes aj bez súdneho rozhodnutia platným a účinným zákonom zákonodarcu dané. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení ani v žalobe ani v následnom vyjadrení nepreukázal, čoho dôsledkom pri tomto type konania je bez ďalšieho zamietnutie žaloby. Žalovaná v 1. rade zvýraznila, že aj prípadný vyhovujúci rozsudok podľa platnej právnej úpravy nemôže mať konštitutívny, ale mal by jednoznačne iba deklaratórny účinok a všeobecný súd podľa platnej právnej úpravy nemôže deklarovať neexistenciu práva vyplývajúcej z platného zákona Národnej rady SR, keďže túto právomoc nemá zákonom zverenú.

8. Podaním zo dňa 11.02.2018 žalobca podal opätovný návrh na prerušenie konania a uviedol, že pre spravodlivé rozhodnutie vo veci a vyvrátení akýchkoľvek pochybností o nestrannosti samosudcu k veci a účastníkom konania, ako aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, má žalobca za to, že súd prvej inštancie musí predmetné konanie prerušiť a predložiť ústavnému súdu.

9. Podľa § 162 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP), súd konanie preruší, ak
a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,
b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,
c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.
Podľa § 162 ods. 2 CSP, súd konanie preruší aj bez návrhu; v takom prípade pred vydaním uznesenia o prerušení konania upovedomí strany a dá im možnosť vyjadriť sa k dôvodom prerušenia konania.
Podľa § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

10. Podľa § 137 CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

11. Podľa § 186 ods. 1 CSP, skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.

12. Podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ak vlastníkom domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností.

13. V súvislosti s návrhom žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, súd poukazuje na to, že prerušenie konania prichádza do úvahy iba vtedy, pokiaľ by súd dospel k názoru, že je potrebné realizovať výklad určitých právnych otázok. V takomto prípade obligatórne preruší konanie a iniciuje ďalší postup, t.j. v danom prípade podá Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania. Keďže súd k takémuto záveru nedospel, t. j. nedospel k záveru o nesúlade § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 s Ústavou SR, aj keď žalobca podal návrh na prerušenie konania, tento návrh na prerušenie konania zamietol. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že takýmto postupom neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 8/2012).

14. Čo sa týka veci samej, súd má nepochybne za to, že štát (Národná rada SR) pri tvorbe dotknutého zákona nepochybne zohľadňovala všetky kritéria, o ktorých sa zmieňuje žalovaný v žalobe, ktorý v podstate sám viacnásobne spomína subjekt - Slovenská republika, ktorá podľa neho spôsobila tento nezákonný stav, pričom podľa názoru súdu boli, pri tvorbe tohto predpisu, nepochybne zohľadňované základné princípy právneho štátu, okrem iného aj princíp právnej istoty, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v čase tzv. socialistického režimu dochádzalo k výstavbe veľkého množstva bytových domov, kde aj doposiaľ žije prevažná časť obyvateľstva SR a za daného stavu bolo nevyhnutné riešiť otázku vlastníctva pozemkov pod bytovými domami, na ktorých boli bytové domy postavené, pričom štát to vyriešil zriadením zákonného vecného bremena zákonom č. 182/1993 Z.z., pričom z tohto zákona vyplýva aj postup pre odkúpenie pozemku zastaveného bytovým domom a žalovaní aj prejavili záujem o odkúpenie predmetného pozemku, s čím ale žalobca nesúhlasí.

15. Súd poukazuje na to, že ani na základe žalobcom predložených uznesení ústavného súdu nevyplýva, že by predmetné zákonné ustanovenie nebolo v súlade s Ústavou SR. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 14/2016 poukazuje na ustanovenie § 151n a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom z ustanovenia § 151o Občianskeho zákonníka vyplýva, že vecné bremená vznikajú aj zo zákona, čo je daný prípad. Súd poukazuje aj na to, že predmetná problematika už bola riešená Najvyšším súdom SR, resp. Ústavným súdom SR, napr. rozhodnutie NS SR 4 Cdo 89/2008 v spojení s nálezom ÚS SR PL ÚS 38/1995, ako aj PL ÚS 4/2000 a PL ÚS 19/2009, pričom tieto rozhodnutia nepopierajú zákonný rámec vylčený ustanovením § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z..

16. Žalovaní v rámci svojich písomných vyjadrení okrem iného poukázali na to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, aj keď je povinný uviesť skutkové tvrdenie o tom, že naliehavý právny záujem je daný. S poukazom na ustanovenie § 137 písm. c) CSP, súd poukazuje na to, že podľa obsahu navrhovaného petitu, sa jedná o určenie, že tu nie je právo žalovaných z titulu zriadeného vecného bremena, a teda žalobca, musí v tomto konaní preukázať naliehavý právny záujem, ktorý však ale nepreukázal, pričom pokiaľ v tomto ohľade uviedol, že sa domáha uvedenia do súladu faktického stavu so stavom právnym, tak, aj žalovaní sa vyjadrili, s čím súd súhlasí, že práve dotknuté zákonné ustanovenie rieši vzťah medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom bytového domu. Žalobca sa v žalobe konkrétne nevyjadril, k čomu smeruje podanie tejto žaloby, avšak z jej obsahu a vyjadrení žalobcu vyplýva, že jeho cieľom je dosiahnutie „primeranej náhrady“, čo je ale možné dosiahnuť žalobou na plnenie, a takýto typ žaloby má prednosť pred žalobou na určenie, pričom žalobcom navrhovaný petit tejto žaloby, by súd riešil ako prejudiciálnu otázku.

17. V danom prípade teda neexistuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže existuje zákonná úprava (§ 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z.), teda platí zákon, ktorý upravuje vzťahy medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom bytového domu. V konaní teda neboli preukázané skutočnosti a v tomto ohľade žalobca neunesol dôkazné bremeno, z ktorých by vyplývalo, že pozemok vo vlastníctve žalobcu nie je zaťažený vecným bremenom, keďže na základe § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., práve naopak, je zaťažený vecným bremenom. V tejto súvislosti súd taktiež poukazuje na to, že pri svojej činnosti (dokazovaní) je viazaný právnymi predpismi zverejnenými v zbierke zákonov, teda aj zákonom č. 182/1993 Z.z. (§ 186 ods. 1 CSP), pričom je nepochybne, že štát upravil vzťahy medzi vlastníkom pozemku a bytového domu práve citovaným zákonom, a to zriadením vecného bremena.

18. Súd taktiež poukazuje na to, že, žalobca, ako vlastník pozemku mal, resp. má možnosť žiadať náhradu z titulu zriadeného vecného bremena (takúto žalobu na o „náhradu za užívanie nehnuteľnosti“ dokonca aj podal, avšak konanie bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku), pričom táto zákonná úprava nebola ani po cca 25-tich rokoch od účinnosti zákona žiadnym spôsobom limitovaná resp. zmenená, a tento zákon je naďalej platný a účinný, preto súd žalobu zamietol.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení a úspešným žalovaným priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti I. výroku tohto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti II. a III. výroku tohto rozsudku možno podať odvolanie. Odvolanie sa podáva do 15 dní od jeho doručenia, cestou tunajšieho súdu, na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).